

Loop een leven om

Wat als de stad mij zou verlaten? Of kan ik
mij als een pen uit haar binnenzak laten vallen,
verliezen van de zichzelf herhalende straten?

Zou ik op de snelweg afslaan en het land opstappen?
Een brug of oevers zoeken? Stoppen met drinken
en opnieuw beginnen? Mezelf uitroken als een mesthoop?

Hoe ik haar bewaar. Kiezelgruis: tanden in mijn mond.
Een ruitenwisser is mijn vlaggenstok.
Ik strooi vuil zand onder mijn oksels als een olifant,

smeer boter in mijn haar,
stap grootmoedig weg
om schouder aan schouder te verdwalen met de maan.

Wie wil er nog de wildernis in gaan
om de geheimzinnige gang onder de boomwortels te zoeken,
vallende sterren te vinden in het visnet van een nat bladerdek?

Wie durft met zijn of haar hiel
een landkaart in de grond te tekenen
om het pad dan toch te negeren?

Vraag om gesprekken met de stenen,
ga uit je schoenen staan,
loop een leven om.

Uit: Maarten Inghels, Nieuwe rituelen, De Bezige Bij, 2015